

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

Ηγέτης: η σημασία και ενδείξεις

Του Χρήστου Γιανναρά

Ενας ηγέτης (κάθε ηγέτης) κρίνεται χωρίς προθεσμίες – από την πρώτη στιγμή που αναλαμβάνει ηγετικές ευθύνες. Το αίτημα «να του δώσουμε χρόνο» (να μην βιαστούμε στις κρίσεις μας), όταν εμφανίζεται, είναι προγνωστικό σημάδι εγγυημένης ηγετικής ανικανότητας.

Το ηγετικό χάρισμα δεν γεννιέται με την εκλογή στο ηγετικό υπουργήμα ούτε το αποκτά κανείς με τον καιρό, «μαθαίνοντας» να ασκεί ηγεσία. Ο ηγέτης είναι ηγέτης προτού τον εκλέξουν για ηγέτη. Είναι έτοιμος να ηγηθεί επειδή έχει στόχους, πιστεύει στους στόχους του με μαχητική αποφασιστικότητα. Τόσο οι στόχοι του (το διαγνωστικό του χάρισμα σφυρηλατημένο στο αμόνι επίπονης σπουδής) όσο και το πείσμα για την επίτευξή τους, είναι δεδομένα αμέσως ευδιάκριτα στον λόγο του ηγέτη: Δεν υπάρχει λέξη περιττή ή συμβατική όταν μιλάει, ούτε παραμικρή έκφραση που να αποβλέπει στον εντυπωσιασμό και όχι στην ουσία.

Αυτά από την πρώτη στιγμή, όταν ακόμα ευχαριστεί τους εκλέκτορες για την εκλογή του. Η λιτότητα λόγων, χειρονομιών, συναισθηματικών διαχύσεων εγγυάται το ηγετικό χάρισμα. Όπως και η ικανότητα αξιολόγησης της ανθρώπινης ποιότητας: Ποιοι είναι οι άμεσοι συνεργάτες του ηγέτη, οι επιτελείς του, ποιοι τον πλαισιώνουν στις δημόσιες εμφανίσεις του – αν απαιτεί από τους επιτελείς του να τον κρίνουν αδυσώπητα, να ελέγχουν απροκατάληπτα και να μεταφέρουν

με συνέπεια στην πράξη τη στρατηγική του.

Ο συμβιβασμός με τη μετριότητα, με ασήμαντα αναστήματα ανθρώπων που (προφανώς υστερόβουλα) συνέργησαν στην εκλογή του ηγέτη, είναι τεκμήριο απουσίας ηγετικού χαρίσματος. Το ίδιο και ο συμβιβασμός με σκοπιμότητες για την εξασφάλιση «ισορροπιών» στο εσωτερικό της όποιας κουζίνας ή καμαρίλας: κομματικής, κυβερνητικής, αρχιεπισκοπικής – οποιασδήποτε. Όσα προσόντα κι αν θρυλείται ότι διαθέτει ένας καινούργιος ηγέτης, ακυρώνονται κυριολεκτικά όταν διανείμει θώκους ή ανεχθεί να παραμείνουν σε θώκους ασημαντότητας, μόνο για να ξεπληρώσει υποχρεώσεις, να εξοφλήσει εκδουλεύσεις υποστηρικτών του, να χρυσώσει το χάπι σε αποτυχημένους ανταγωνιστές του. Η ανοχή της μετριότητας προεξοφλεί με αδήριτη νομοτέλεια το Βατερλώ του ηγέτη.

Ο ηγέτης δεν σταματάει ποτέ στο σύμπτωμα, δεν περισπάται στην περιπτώσιολογία. Αφορμάται από το σύμπτωμα για να καταδείξει τα πραγματικά αίτια που πρέπει να αντιμετωπιστούν για να εκλείψει το αρνητικό σύμπτωμα ή να εδραιωθεί το θετικό. Δεν έχει πρωτεύουσα σημασία το άλφα ή το βήτα πρόσωπο με ανόητους ή μηδενιστικούς δογματισμούς, που του ανατίθενται κίριες ευθύνες στο υπουργείο Παιδείας. Σημασία έχει πώς θα εξασφαλιστεί η τήρηση του Συντάγματος που καθορίζει τους σκοπούς της Παιδείας, ώστε να μην μπορεί ο κάθε άσχετος, τυχάρπαστος ή εξαρτημένος από «ξένα κέντρα απο-

φάσεων», υπουργός να διορίζει τον οποιοδήποτε συμπλεγματοειδή «αποδομιστή» υπεύθυνο των εκπαιδευτικών προγραμμάτων.

Ούτε σταματάει ο ηγέτης στη δυσφορία ή στην αμηχανία που βιώνει η ελλαδική κοινωνία από τη σχεδόν ανεξέλεγκτη εισβολή τεράστιου (για τα πληθυσμιακά δεδομένα της χώρας) αριθμού οικονομικών μεταναστών. Το πρόβλημα για τον ηγέτη είναι η τρομακτική υποβάθμιση της κατά κεφαλήν καλλιέργειας των Ελλήνων, επομένως η ανικανότητά τους να αφομοιώσουν τέτοιο πλήθος αλλοδαπών. Η πείρα της Ιστορίας βεβαιώνει ότι, στην περίπτωση μείξης λαών, φυλών, εθνοτήτων, ο πολιτιστικά υπέτερος (με υψηλότερη κατά κεφαλήν καλλιέργεια) αφομοιώνει τον πολιτιστικά υποδεέστερο – χάρη σε αυτή την αρχή ο Ελληνισμός, από την υποταγή του στους Ρωμαίους (146 π.Χ.) ως το 1821, κατόρθωσε να εξελληνίσει και αφομοιώσει δεκαεφτά (17) διαφορετικές πληθυσμιακές ομάδες που κατά περιόδους εισέβαλαν και εγκαταστάθηκαν στις κυρίως ελληνικές περιοχές.

Για τους σημερινούς Μετα-έλληνες, πολιτιστική υπεροχή είναι η μεγιστοποίηση της καταναλωτικής ευχέρειας – έχουμε ίδια εκδοχή και αξιολόγηση του «πολιτισμού» με τους τριτοκοσμικούς μετανάστες. Μοιάζουμε και πιο λιμασμένοι από αυτούς στην απληστία μας, διολισθαίνουμε όλο και περισσότερο στον πρωτογονισμό της ιδιοτέλειας, της εγωκεντρικής βουλιμίας. Βαρβαρωδέστατα άγλωσσοι, με μανιώδη «προοδευτική» υστερία να «απομηθεύσουμε» την Ιστορία μας, να αποποιηθούμε κάθε πολιτιστικό κληροδότημα: σε ποια ελληνική ταυτότητα να προσλάβουμε άξεστους τριτοκοσμικούς μετανάστες; Ένας μπροστάρης με ηγετικό χάρισμα ξέρει ότι το κοινωνικό πρόβλημα που δημιουργούν οι δύσμοιροι αλλοδαποί δεν αντιμετωπίζεται με ελέγχους αστυνομικούς ή με παροχές δικαιωμάτων ψήφου. Το πρόβλημα απαιτεί άλλη πολιτική στελέχωση του υπουργείου Παιδείας, άλλη οργάνωση των σχολείων, ριζική αλλαγή των πανεπιστημιακών τμημάτων που ετοιμάζουν εκπαιδευτικούς. Χρειάζονται μέτρα αναβάθμισης της συλλογικής αυτοσυνειδησίας και αξιοπρέπειας, για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της εισβολής των μεταναστών. Πίσω από την απειλή, ο ηγέτης

θα διαβλέψει την ευκαιρία: Ο Ελληνισμός φθίνει πληθυσμιακά με ρυθμούς που εγγυώνται εγγύτατη την ιστορική του εξαφάνιση. Η απειλή κατάλυσης της κοινωνικής συνοχής από την ανεξέλεγκτη εισροή αλλοδαπών στη χώρα μπορεί, πολιτικά, να μετατραπεί σε ευκαιρία με την αφομοίωση των επήλυδων. Γι' αυτό και η εκπαιδευτική πολιτική, όπως και ο κοινωνικός έλεγχος των ΜΜΕ (το Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο), μαζί με οικονομική ενίσχυση (όχι δημεύσεις) του κοινωνικού έργου των εκκλησιαστικών ενοριών, είναι τα πρωτεύοντα μέτρα για να νιώσουν οι μετανάστες την Ελλάδα καινούργια πατρίδα τους, επιθυμητή και σεβαστή.

Με σπιθαμιαίους ηγέτες, δεκαετίες τώρα, το υπουργείο Παιδείας και τα ασυνείδητες κερδοσκοπίας ΜΜΕ απεργάζονται μεθοδικά τον αφελληνισμό των Ελλήνων, όχι τον εξελληνισμό των επήλυδων. Τυχάρπαστες μετριότητες, σε ρόλους πρακτορίσκων ξένων συμφερόντων και υπηρεσιών, προωθούνται σε κίριες για την Παιδεία και την Ενημέρωση θέσεις. Και αν καταγγελθεί η αυθαιρεσία, εξεγείρεται αστραπιαία η συντονισμένη με απίστευτη ομοτροπία (σαν από ντουντούκα) ομάδα των «προοδευτικών» εθνομηδενιστών, από τη νεοφιλελεύθερη Δεξιά ως την «ανανεωτική» τάχα Αριστερά, για να παραμείνουν αμετακίνητοι οι τριτοκλασάτοι πρακτορίσκοι στα πόστα τους.

Το πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα αποκλείει να εμφανιστεί ηγέτης με στόφα ηγέτη. Τα κόμματα έχουν αποδειχθεί επαγγελματικές συντεχνίες, μαφίες διαπλεκόμενων συμφερόντων, όπου «σταδιοδρομεί» κανείς ξεκινώντας από τον συνδικαλισμό ή τις κομματικές νεολαίες, δηλαδή μόνο πειθήνια υποταγμένος στους όρους του συστήματος. Όσες προθεσμίες κι αν δώσουμε στους κατά συνθήκη ηγέτες, τολμηρικών θεσμικών μεταρρυθμίσεων για κοινωνική ανάταξη δεν μπορεί να υπάρξει. Ο δημόσιος λόγος που ζητάει, δεκαετίες τώρα, πολιτική αλλαγή, θα παραμείνει εξωπραγματικό ευχολόγιο.

Ο Ελληνισμός δεν είναι φυλετική ιδιότητα, είναι πολιτισμός. Αν η οικονομική μας κρίση επιταθεί και αρχίσουν οι επιθέσεις και λεηλασίες στα σούπερ μάρκετ, θα είναι ανύπαρκτη η διαφορά των αφελληνισμένων Ελλήνων από τους μη εξελληνισμένους αλλοδαπούς.

Χοιροστάσιο

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ και ακούνητο πρόβλημα αυτού του δύσμοιρου τόπου είναι το Κράτος. Διεφθαρμένο, σπάταλο, διαπλεκόμενο, καθυστερημένο, εχθρικό, παμφάγο, πελατιακό. Σαν το τυμπανιαίο πτώμα Σουλτάνου να έχει μετατρέψει τη χώρα σε προσωπικό του πτυελοδοχείο. Αυτό το παχύδερμο προκαλεί φοροδιαφυγή. Από εκεί η ταφή του πλούτου. Από εκεί το αραλίκι, η πελατεία, ο παρασιτισμός, η καθυστέρηση και η χρεοκοπία. Το στοιχειώδες κάθε κυβερνήτη είναι να ανοίξει χαντάκι και να χώσει στα τάρταρα αυτόν τον ταριχευμένο χοίρο που κοπρίζει ασυστόλως πάνω στους πολίτες. Αυτή η αισιοδοξία μεταδόθηκε από την εκλογική νίκη του Γιώργου. Αυτό το πρώτο, αυθόρμητο χαμόγελο εκατομμυρίων πολιτών. Όμως κάθε μέρα και ένα βήμα όπισθεν στη διαχείριση των ίδιων χωματερών. Η δυσοσμία του χοιροστασίου προκαλεί κοινωνική, οικονομική, υπαρξιακή ασφυξία. Μέχρι στιγμής δεν αλλάζουμε. Δυστυχώς βουλιάζουμε. Επειγόντως το κτήνος πρέπει να πεθάνει εδώ και τώρα!

Δημήτρης Δανιάς